

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 56/07-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť E. Š., H., zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na ochranu vlastníckeho práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 158, 159/06 z 27. septembra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. januára 2007 faxom a 3. januára 2007 poštou doručená sťažnosť E. Š., H. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivý

súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na ochranu vlastníckeho práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 158, 159/06 z 27. septembra 2006.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobou podanou 21. júna 2001 Okresnému súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) sa sťažovateľka domáhala, aby bola žalovaným uložená povinnosť odstrániť dažďové zvody z tej strany ich rodinného domu, ktorá susedila s jej pozemkom, odstrániť kanalizáciu, ktorá podľa tvrdenia sťažovateľky ústila na jej pozemok a nad únosnú mieru spôsobovala jeho zamokrenie, a aby žalovaní zamurovali okenné otvory v časti ich domu, ktorá susedila s nehnuteľnosťou sťažovateľky. Okresný súd rozsudkom č. k. 5 C 497/01-293 z 12. mája 2005 žalobu sťažovateľky v časti, ktorou sa domáhala zamurovania okenných otvorov a odstránenia kanalizácie, zamietol a časť žalobného návrhu, ktorou sa sťažovateľka domáhala odstránenia dažďových zvodov z domu žalovaných, vylúčil na samostatné konanie.

Krajský súd v odvolacom konaní o odvolaní sťažovateľky proti rozhodnutiu okresného súdu rozsudkom sp. zn. 2 Co 158, 159/06 z 27. septembra 2006 rozhodnutie okresného súdu v celom rozsahu potvrdil.

Podľa zistenia ústavného súdu rozsudok okresného súdu sp. zn. 5 C 497/01 z 12. mája 2005 v časti, v ktorej okresný súd žalobu sťažovateľky zamietol, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 158, 159/06 z 27. septembra 2006 nadobudol právoplatnosť 31. októbra 2006 a vykonateľným sa stal 16. novembra 2006. O časti žalobného návrhu sťažovateľky, ktorý bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 C 497/01 z 12. mája 2005 vylúčený na samostatné konanie v súčasnosti koná okresný súd pod novou sp. zn. 5 C 252/06.

Zo sťažnosti sťažovateľky je zrejmá jej nespokojnosť s rozhodnutím krajského súdu, ktorý sa podľa jej názoru iba stotožnil so skutkovým stavom zisteným v prvostupňovom konaní bez toho, aby napravný nedostatky dokazovania okresného súdu, ktorý nevykonal všetky dôkazy navrhované sťažovateľkou, a v rozsudku sa ani nevysporiadal s dôvodmi, kvôli ktorým tieto ňou navrhované dôkazy nevykonal.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

„Sťažovateľka predložila dôkazy o tom, že jej pozemok je zamokrený, dôkaz o tom, že v súvislosti s vdychovaním výparov z fekálií má dlhodobé zdravotné problémy (...) a navrhla, vykonať dôkazy na preukázanie jej tvrdení a týkajúcej sa skutočností rozhodujúcich pre rozhodnutie súdu. (...)

Súd prvého stupňa ani jeden z uvedených dôkazov nevykonal. (...)

Je pravdou, že ustanovenia O. s. p. vzťahujúce sa na dokazovanie umožňujú súdu nevykonať všetky z navrhovaných dôkazov, rovnako ako je pravdou, že vykonávanie dôkazov patrí súdu. Samotné nevykonanie navrhovaných dôkazov neznamená zakaždým porušenie práva účastníkov zakotveného v čl. 4 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Voľnosť súdu pri posudzovaní, ktoré z dôkazov vykoná však nie je neobmedzená, nemožno ju vykladať tak, že súd nie je oprávnený nevykonať taký dôkaz, ktorým môže byť preukázané tvrdenie účastníka, ktoré ak sa ukáže byť pravdivým, môže znamenať rozhodnutie súdu v prospech tohto účastníka. Povinnosť a právo navrhnúť dôkazy je jedným z tých zákonných ustanovení, ktorým O. s. p. zabezpečuje právo zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Postupom súdu prvého stupňa bolo sťažovateľke znemožnené svoje tvrdenia preukázať. Dôkaz, o ktorý sa súd opiera, vychádza zo stanoviska, že sťažovateľka nepreukázala svoje tvrdenia. Keď však navrhovala na svoje tvrdenia dôkazy, súd tieto dôkazy ignoroval. Sťažovateľke bola tak postupom súdu odňatá možnosť svoje tvrdenia preukázať.

Je nesporné, že v postupom prvostupňového súdu došlo k zásahu do vyššie uvedených práv sťažovateľky. V takomto prípade bol Krajský súd v Prešove povinný v súlade s ustanovením § 221 ods. 1 pís. a a pís. c. Ak napriek uvedenému pochybeniu odvolací súd nepostupoval spôsobom ktorým mu ukladajú citované ustanovenia O. s. p. porušenie práv sťažovateľky je nevyhnutné pričítať na ťarchu tomuto súdu.

Sťažovateľka je presvedčená o tom, že v súvislosti s porušením jej práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru došlo aj k zásahu do jej práva na ochranu vlastníckeho práva (...).

Keďže uvedené práva zaručuje SR všetkým je povinnosťou štátnych orgánov nielen nezasahovať svojou činnosťou do tých práv, ale v prípade, že je to v ich právomoci poskytnúť ochranu pred zásahom do uvedených práv každému, kto sa zákonom predpísaným spôsobom na ne so žiadosťou o takúto ochranu obráti.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 2 Co 158, 159/06 zo dňa 27. 9. 2006 a konaním ktoré mu predchádzalo porušil právo sťažovateľky

- domáhať sa svojho práva zákonom stanoveným spôsobom na nezávislom a nestrannom súde zakotveného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR

- na spravodlivé súdne konanie zakotveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

- na ochranu vlastníckeho práva zakotveného v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR

- na ochranu pred výkonom vlastníckeho práva, ktorý nad mieru primeranú pomerom poškodzuje ľudské zdravie a životné prostredie zakotveného v čl. 20 ods. 3 Ústavy SR

- na pokojné užívanie majetku zakotveného v článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

Ústavný súd SR zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn 2 Co 158, 159/06 zo dňa 27. 9. 2006.

Ústavný súd SR zakazuje Krajskému súdu v Prešove pokračovať v porušovaní práv sťažovateľky.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50 000 Sk, ktoré je povinný Krajský súd v Prešove vyplatiť sťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je absencia príčinnej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06).

1. Podstata námietok sťažovateľky ohľadom porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v jej nesúhlase s postupom a rozhodnutím krajského súdu, ktorý podľa jej názoru nevykonal dôkazy, ktoré navrhovala na preukázanie pravdivosti svojich

tvrdení a s dôvodmi ich nevykonania sa nevysporiadal ani v označenom rozhodnutí krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, I. ÚS 276/06). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

Z citovanej judikatúry teda vyplýva, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

K námietkam sťažovateľky, ktorými argumentuje vo svojej sťažnosti, krajský súd v napádanom rozsudku uviedol nasledovné:

«Z výsledkov vykonaného dokazovania predovšetkým zo záverov znalca súd zistil, že splašková kanalizácia z rodinného domu a dažďová kanalizácia na rodinnom dome, garáži a vedľajších stavbách žalovaných je umiestnená správne vo vzťahu odvádzania dažďových a splaškových vôd z objektu a následného odvedenia do verejnej kanalizácie. Vedenie dažďových zvodov na strane na strane domu smerom k pozemku žalobcov pozdĺž celého domu a hospodárskej budovy s vyústením na pozemok žalobcov, nebolo pri šetrení zistené. Požiadavka na odkrytie kanalizácie pozdĺž domu a hospodárskych stavieb bola

neopodstatnená, lebo pri šetrení nebolo preukázané odvádzanie dažďových a splaškových vôd na pozemok žalobcov. Žiadané výkopové práce by mohli narušiť statiku stavby rodinného domu žalovaných. Na strane žalovaných neboli zistené také nedostatky, ktoré by prekážali riadnemu užívaniu obidvoch rodinných domov, alebo aby sa znehodnocovali susedné pozemky. V súvislosti s nárokom žalobcov o zamurovanie okenných otvorov, prvostupňový súd poukázal na závery znaleckého posudku, v ktorom znalec konštatuje, že umiestnenie okenných otvorov na prvom prízemnom podlaží a na prvom nadzemnom podlaží je v súlade s predloženou projektovou dokumentáciou. (...)

Žalobkyňa v odvolaní poukázala, že čiastočný rozsudok bol vydaný v rozpore so zákonom bez náležitého zhodnotenia veci a na základe nedostatočného znaleckého posudku. Súd nevykonal znalecké dokazovanie preskúmaním stavebného povolenia žalobcu a žalovaných (nehnuteľnosť žalovaných sa nachádza priamo na hranici pozemkov žalobcov, čo je v rozpore so Stavebným zákonom). Závery znaleckého posudku sú zmätočné. (...) Zdôraznila, že žalovaní svojou činnosťou neustále zasahujú do právom chránených záujmov žalobcov. (...)

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, v znení platnom do 31. 8. 2005 (ďalej len „O. s. p.“), vzhľadom na včas podané odvolanie žalobkyňou (§ 204 ods. 1 O. s. p.) preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad platných pre odvolací súdny proces (§ 211 a nasl. O. s. p.) a zistil, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. (...)

Vlastník veci sa musí zdržať všetkého, čím by nad mieru primeranú pomerom obťažoval iného alebo, čím by vážne ohrozoval výkon jeho práv. Preto najmä nesmie ohroziť susedovu stavbu, alebo pozemok úpravami pozemku alebo úpravami stavby na ňom zriadenej bez toho, že by urobil dostatočné opatrenie na upevnenie stavby alebo pozemku, nesmie nad mieru primeranú pomerom obťažovať susedov hlukom, prachom, popolčekom, dymom, plynmi, parami, pachmi, pevnými a tekutými odpadmi, svetlom, tienením a vibráciami, nesmie nechať chované zvieratá vnikat' na susediaci pozemok a nešetrne, prípadne v nevhodnej ročnej dobe odstraňovať zo svojej pôdy korene stromu alebo odstraňovať vetvy stromu presahujúce na jeho pozemok (§ 127 Občianskeho zákonníka).(...)

Výsledkami vykonaného dokazovania pred prvostupňovým súdom v konaní bolo nepochybne preukázané a s tými sa aj odvolací súd stotožňuje, že žalovaní nemajú vedenú kanalizáciu cez parcelu žalobkyne, t. j. po parcele KN 3181 a 3182/1, ale kanalizácia vedie cez dvor žalovaných, teda po parcele KN č. 3183 a následne vyúsťuje do splaškovej verejnej kanalizácie, ktorá vedie v miestnej ceste vedúcej popred rodinný dom žalovaných.

Pokiaľ ide o uplatňovaný nárok o zamurovanie okenných otvorov na tej strane rodinného domu, ktorá susedí s pozemkom žalobcov, z výsledkov vykonaného dokazovania predovšetkým zo záverov znaleckých posudkov nepochybne vyplýva, že umiestnenie okenných otvorov na prvom prízemnom podlaží, v prvom nadzemnom podlaží a druhom nadzemnom podlaží je v súlade s predloženou projektovou dokumentáciou. Ohľadne dvoch okien, ktoré sú umiestnené na druhom nadzemnom podlaží v kúpeľni a v „špajze“, tieto majú rozmery 60 cm x 90 cm, pričom v pôvodnej projektovej dokumentácii bola navrhovaná veľkosť okna 210 cm x 150 cm. Teda rozmery týchto dvoch okien sú podstatne menšie, ako bolo plánované. Uvedená skutočnosť je len v prospech žalobkyne. Navyiac je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa resp. jej právni predchodcovia boli účastníkmi stavebného konania a v rámci neho neboli z ich strany vznesené žiadne námietky. Stavebné povolenie je platné a predchádzajúce konania pred Stavebným úradom v H. nepotvrdili námietky žalobkyne.

Pretože výkon práva žalovaných sa opiera o povolenie príslušného orgánu -Stavebného úradu v H., pričom uskutočňovaný výkon práva žalovaných z rámca úradne povolenej činnosti nevybočuje, nejde zo strany žalovaných o neoprávnený zásah, a preto správne postupoval prvostupňový súd, ak žalobu aj v tejto časti zamietol.

K odvolacej námietke žalobkyne, že znalec nepreskúmal stavebné povolenie vydané žalovaným, odvolací súd poznamenáva, že na otázku preskúmania stavebného povolenia nemožno vykonávať znalecké dokazovanie, pretože tu ide o rozhodnutie v správnom konaní, ktoré môže byť iba v zákonom stanovených podmienkach preskúmané. K ďalšej odvolacej námietke, že rodinný dom žalovaných je postavený na hranici susediacich pozemkov, odvolací súd poznamenáva, že predmetom konania nie je určenie priebehu hranice, prípadne odstránenie stavby rodinného domu z pozemku žalobkyne, a preto nebolo dôvodné zamerať dokazovanie na zisťovanie priebehu hranice medzi susediacimi pozemkami.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd postupom podľa § 219 O. s. p potvrdil rozsudok vo výrokoch, ktorými súd žalobu zamietol.»

Podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu v danej veci je zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a na zásadné námietky odvolania sťažovateľky zaujal také stanovisko, ktoré ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľné. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné odvolanie sťažovateľky považovať za neodôvodnené a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť.

Krajský súd sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu ohľadom zistenia skutkového stavu a jeho právnej kvalifikácie. Z jeho záverov nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu. Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok odvolacieho súdu (§ 211 OSP). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Skúmaný postup ani rozhodnutie krajského súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. V danom prípade súdy založili svoje rozhodnutie na zistení

skutkového stavu prostredníctvom súdneho znalca, ktorého nezaújatosť nespochybnila žiadna zo sporových strán, takže dôkaz vykonaný týmto spôsobom možno považovať za dostatočne objektívny s patričnou váhou dôveryhodnosti a vážnosti. Skutočnosť, že sťažovateľka sa so skutkovým a právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05) vyslovil, že právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nezahŕňa v sebe záruku úspechu v konaní. Ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa predstáv účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia týchto práv sťažnosťou pred ústavným súdom.

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Pretože sťažovateľka namietala porušenie čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu len z dôvodu svojvoľnosti a arbitrárnosti záverov napadnutého rozsudku krajského súdu, ústavný súd vzhľadom na uvedené závery, ako aj vzhľadom na to, že krajský súd nemôže byť primárnym porušovateľom označených práv, nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne uvedenými článkami ústavy a dodatkového protokolu, ktoré mali byť podľa sťažovateľky tiež porušené. Preto sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2007